

Када profesor emeritus Светозар Рапајић у post-scriptum-у, односно сажетак-резимеу књиге *Драмски текстови и њихове инсценације*, фасцинантног поднаслова *Инсценације сећања и сећања инсценације*, за своју књигу напише да:
На примерима пре свега српских, односно југословенских драмских текстова и њихових редитељских поставки, ова књига обрађује однос између драмског текста и његовог редитељског сценског оживљавања као интерактивну и амбивалентну везу из које настају нове вредности, посматрајући инсценацију као креативну анализу и синтезу, која открива нове могуће, понекад чак и изненађујуће слојеве драмског текста и чини га сценски потентним и делотворним,
коментатора или аналитичара овог дела обузме дубок осећај немоћи и непотребности.

Шта год да се дода, сувишно је!

Шта год да се одузме, недостајаће!

Испуњава само осећај и препознавање са колико љубави, разумевања, аналитичке студиозности и научне фундираности Светозар Рапајић расправља, компарира, доказује и афирмише позоришну драмску режију као уметничку област.

Ова књига није пука расправа о позоришној режији.

Напокон је формулисана суштина, садржај и неопходност ове уметничке професије и то у толикој мери да у позоришно-редитељском посленику изазива дубоку емоцију изазвану сатисфакцијом редитељског уметничког заната.

Београд, 22. 10. 2013. године

Славенко Салетовић